

[Ømann.]

da erkendes, at godt halvdelen af denne stigning over 4 år er inflation, men jeg vil mene, at der tilbage bliver mindst 30 mia kr. om året, som på den ene eller den anden måde er stigning i folks realværdier, i ejendomsejernes realværdier.

Jeg siger ikke, at man skal afkræve landbrugerne, som får hovedparten af disse stigninger, og husejerne disse værdier i skat, men jeg vil hævde, at der, selv om man også går endog meget blidt til værks, i disse omstændigheder ligger et oplagt finanspolitisk virkefelt.

Jeg tror også, hvis man skal se det fra den politiske vinkel, at man i længden ikke kommer uden om denne åbenbare omstændighed, at der rejser sig et folkekrav om, at disse muligheder skal udnyttes, før man f. eks. angriber de lavtlønnede mælkechauffører.

Vi befinder os på indtægtsiden med så at sige de ikke nævnte poster, de skjulte poster, skatterne. Her er der jo grund til foruden det tidligere sagte at fremhæve ved denne lejlighed, der er behersket af knaphed og restriktioner og sparsommelighed på visse områder, at der på skattekontoen stadig mangler 5-10 mia kr., som folk snyder for. De, der snyder, skal betale deres skat, før regeringen dekretterer 2 pct.s løngrænse for andre. Der er grund til at minde om det gang på gang, fordi det er en objektiv omstændighed. Jeg vil ikke diskutere, om der snydes for 18 mia kr., men dette, at det er betydelige beløb, betyder, at indsatsen så åbenbart må være større.

Lad mig blive ved skattekontoen. Det kan heller ikke af denne lov læses, at der årligt bevilges en parcelhusstøtte over statsfinanserne på en 8-9 mia kr. På finansloven kan man til gengæld læse, at der i støtte til lejerboliger bevilges 1,2 mia kr. i boligsikring og rentesikring tilsammen. Tror man virkelig, at dette er udtryk for en rigtig boligpolitik i en knaphedstid? Til dette boligpolitiske billede hører jo altså også en god del af de værdistigninger, jeg tidligere omtalte.

Der er et citat i vismændenes sammendrag, som jeg synes jeg ikke vil forholde folketingset. Man har sat sig hen og regnet på, hvordan en familie, der har et parcelhus og har haft det siden 1960 og op til 1975, har været stillet gennem årene sammenholdt med en familie med samme indtægter, som har boet til leje. Den viser, at en sådan middelhusstand, der købte hus i 1960, for perioden som helhed har haft

en forbrugsmulighed, der har været godt 30 pct. større end den i øvrigt helt identiske husstand, der har boet til leje i hele perioden. Hvad er dette for en boligpolitik? Jeg havde nær sagt, at selv om skattepolitikken ikke havde ødelagt sig selv ved et umuligt skattesystem, må man nok sige, at så har den boligpolitik, der har været ført, virkelig gjort denne skattepolitik umulig. For hvordan kan man tro, at en skattepolitik kan være retfærdig, når den virker på befolkningslag, der er så ulige stillet i øvrigt? 30 pct. forskel i livsmuligheder er sandelig ikke småting.

Der er jo altså tale om to væsentlige faktorer: den skattepolitik, der føres, og som gør boligpolitikken skæv, og den boligpolitik, der føres, og som gør skattepolitikken skæv. Det er helt åbenbart, at her er noget, der må rettes ved, førend man får et budget med fornuft i.

Så er der poster, som ikke er skjulte. Det fremgår frækt og ublufærdigt, at militærudgifterne skal forøges med ca. 10 pct. til 5,6 mia kr. Jeg tør vove den påstand, at folk ikke synes, at denne post er rimelig.

Jeg mener, der hermed er givet anvisning på et budget, der ville være sundere for menigmand. Jeg er fuldstændig klar over, at disse poster, jeg har nævnt, ikke i deres helhed kan inddrages til gunst for budgettet, men der er tale om så store tal med så centrale økonomiske virkninger i deres kølvand, at det skulle være en ringe finansminister, der ikke ad denne vej kunne gøre budgettet godt med en snes milliarder kroner. Og det er min overbevisning, at vi ikke har nogen ringe finansminister. Nu er han desværre gået.

Men i lyset heraf skal man dog også se hele den lønpolitik, der er ført. Man skal også se, at der kun står 490 mill. kr. til ungdommens uddannelse i stipendiestøtte, og resten af denne støtte, der gives, gives jo ved kautioner til studielån, og her er der et tab, der er opregnet til sølle 550.000 kr. Det er altså, hvad man ofrer på Danmarks fremtid i retning af uddannelse, og Danmarks fremtid ligger i høj grad på uddannelsesfeltet.

Der er en anden post, som vækker den store bekymring, og det er arbejdsløshedsunderstøttelsen på de 7½ mia kr. Den post holder jo nok ikke, hvis vismændene får ret i, at arbejdsløsheden stiger til 145.000 i løbet af året 1977. Men denne post giver jo anledning til at lede efter nogle andre poster. Bevares, de findes. Der er tilskud til arbejdsløshed, arbejdsløse